

štovanju Srca Isusova vrlo prikladno sredstvo da se i izvrše one želje koje je imao pred očima obnoviteljski II. vatikanski sabor. To naime štovanje i za naše je vrijeme solidan i prokušan oblik pobožnosti da se dostojno poštuje Isus Krist, Kralj i središte svih srdaca.

U pismu koje je malo kasnije upravio vrhovnim poglavarima onih redova koji se bave širenjem pobožnosti Srcu Isusovu Pavao VI. nabraja poimence troje čemu može poslužiti promicanje pobožnosti Srcu Isusovu, a to je: liturgijska obnova, ekumenizam i misije. Papa vidi u pobožnosti Srcu Isusovu i najuspješnije sredstvo da se odupremo sve većem valu ateizma, bilo onoga teoretskoga koji niječe Božju opstojnost, bilo onog praktičnoga koji živi kao da Boga nema.

Ako smo izgubili povjerenje u pobožnost Srcu Isusovu, onda nije čudo da moramo žeti i gorke plodove, a to su propadanje vjere i čudorednih običaja. Gospodin nam nudi blago svoga Srca, neiscrpive izvore iz kojih teče milost, svjetlo, snaga. Pristupimo tim izvorima Spasiteljevim, pijmo iz njih i živjet ćemo, i to u duhovnom izobilju! Papa Leon XIII. na početku ovoga našega XX. stoljeća, kada je posvećivao ljudski rod Srcu Isusovu, zapisao je u svojoj enciklici »Annum sacrum« ove programatske riječi: »U Srce Isusovo valja stavljati svu nadu: od Njega valja moliti i očekivati spasenje ljudi!« Kamo sreće, da je naše stoljeće u većoj mjeri poslušalo taj glas, bilo bi, sigurno, mnogo sretnije! Primjer braće Poljaka neka svijetli i nama Hrvatima katolicima! Želimo, sigurno, dobro svome narodu. To dobro molimo i očekujemo od Srca Isusova, što nas, dakako, nikako ne ispričava da budemo također vrlo odgovorni i aktivni građani svoje domovine radeći svim silama na njezinom duhovnom, čudorednom, kulturnom i materijalnom napretku.

O. Josip Antolović, DI

700. OBLJETNICA TJELOVSKOG BLAGDANA

U 13. stoljeću češki svećenik Petar iz Praga posumnjao je u Isusovu stvarnu prisutnost u Sv. Hostiji. S tom sumnjom uputio se k Papi Urbanu IV. Kada je stigao u Bolsano, tu je u crkvi prikazao sv. Misu. Kod podizanja iz sv. Hostije poteče krv na korporal-tjelesnik i oltar. To bijaše 11. kolovoza 1263. Svećenik Petar nastavi put u Orvieto, gdje se tada nalazio papa Urban IV. Papu je izvijestio o svojim sumnjama i čudu, koje se dogodilo za vrijeme njegove Mise i razbilo njegove sumnje. Papa je u Bolsano poslao komisiju biskupa i teploga, među njima svetog Tomu i svetog Bonaventuru. Svi su ustanovili da se dogodilo čudo. Okrvavljen korporal i danas se još čuva u tzv. »zlatnom ljiljanu«, kako zovu katedralu u Orvietu. Postavili su ga tu 1290. na spomen Mise u Bolsanu. Papa je nakon istrage komisije potvrdio istinitost događaja. Nakon godinu dana iza čuda (11. kolovoza 1264.) Urban IV. izdao je pismo »Transiturus«, kojim se blagdan Tjelova uvodi po svemu katoličkom svijetu. Prije toga slavio se taj blagdan samo u Liège-u u Belgiji. Sveti Toma je za taj blagdan spjevao himan: Hvali Sion Spasitelja.

Od Urbana IV. pape su često hodočastili u Orvieto sve do Pija IX. 1857. Kad je civilna vlast oduzela papi Rim i »zatočila« ga u Vatikan, prestade papino hodočašće u Orvieto.

Tek godine 1964. Pavao VI. helikopterom je odletio tamo i u katedrali prikazao svetu Misu. S glavnog oltara papa je blagoslovio vjernike. U crkvi je pjevao dječji zbor »letećih slavuja« — 28 holandskih dječaka, koje je pozvao na tu svečanost biskup iz Orvieta. Oko okrvavljenog koroprara gorjelo je pod Misom 6 svijeća. Iza Evndelja papa je govorio o materijalizmu i ateizmu našeg vremena. Teško je materijaliziranom čovjeku vjerovati u Euhari-

stiju. Samo u vjeri u Krista nalazi se smirenje. Tjelesni kruh bez Krista ne može zadovoljiti čovjekovu dušu. Potreban je religiozni kruh života. Uz obični kruh potreban je i Euharistijski kruh, kojim se hrane ljudske duše.

Pod tom Misom papa je pričestio stotinu osoba: 10 dječice, 10 mladića, 10 djevojaka, 10 bogoslova, 10 vojnika, 10 bolesnika, 10 udovaca, 10 siromaha, 10 staraca, 10 redovnica. Nakon Mise svi su glasno i složno izmolili Vjeronje.

Uz uspomenu 700. obljetnice Tjelovskog blagdana, prigodom 700. obljetnice smrti velikih teologa i svetaca-svetog Tome i svetog Bonaventure —, kojima je Euharistija davala svagdanju snagu u životu, sjetimo se Konstitucije o Euharistiji, u kojoj piše: »Euharistija je vrhunac i žarište crkvenog života!«

Srećko Bošnjak

700. OBLJETNICA SMRTI SV. BONAVENTURE (15. VII. 1274. — 15. VII. 1974.)

15. srpnja navršilo se 700 godina od smrti serafskog naučitelja sv. Bonaventure, koji je bio teolog, general franjevačkog reda, kardinal biskup i crkveni naučitelj.

Ivan Bonaventura se rodio 1221. godine u Bagnoreggio kod Viterba, u tadašnjoj crkvenoj državi, kao sin liječnika Ivana Fidanza i majke Rittelle. Jednom je u djetinjstvu teško obolio i majka ga je preporučila sv. Franji Asiškom koji je navodno proročki uskliknuo: »O quanta bona ventura! — Kolike li će divne stvari izvesti ovo dijete!« Dijete je ozdravilo, i majka je sv. Franji ostala zahvalna. Kad je Bonaventuri bilo 18 ili 23 godine, pridružio se drugovima sv. Franje i postao učenik Aleksandra Haleškog. U samostanu u Parizu svršio je svoje filozofske i teološke studije. Tu je od svojih učitelja na neobičan način bio uveden u duh augustinskog mišljenja. Godine 1250. i 1251. piše on komentar na Liber sententiarum, prikaz cjelokupne filozofske i teološke nauke sasvim u Augustinovu duhu. Godine 1256. postade magistar theologiae na sveučilištu u Parizu, a 1257. godine bi izabran na generalnom kapitulatu Franjevaca u Rimu za generala Reda. Od tada je u trvenjima i nesporazumima svoga Reda nastojao prije svega oko toga da samotni i nedostižni lik osnivača sv. Franje od zajednice njegovih sinova, kojih se broj popeo na tisuće, ne bude krivo shvaćen. Prijetila je pogibao od lažnih revnitetelja — Joahimovaca i od laksnih reakcionara. Iako se Bonaventura već po svojoj službi nije mogao posvetiti isključivo teologiji kao učitelj, ipak je i dalje učestvovao u duhovnom razračunavanju svoga vremena.

Godine 1259. napisao je on na brdu Alverni svoj Itinerarium, dok je 1263. sastavio Veću i Manju legendu o Svetom Franji. Godine 1265. imenovan je od pape Klementa IV. za nadbiskupa od Yorka u Engleskoj.

Zamolio je papu da ga oslobodi ovog imenovanja, da mogne ostati do konca života generalni ministar Reda. Godine 1271. savjetnik je kardinala koji su se u Viterbu skupili za izbor novoga Pape. 1272. godine